

Barndommens land

Tekst: Benny Andersen 1981

Melodi: Benny Andersen 1981

1 Barndommens land.
Tidens mælketand.
Verden er ny for dit øje.
Folk er to-tre meter høje
så de må bøje sig
ned til dig.

2 Fluen er blå.
Kilder på min tå.
Og et par myrer du kender
hygger sig på dine hænder.
Skrubtudsen tisser en tår
før den går.

3 Solen er varm.
Stikker på din arm
ligesom hvepse og bier.
De er så gale. De svier.
Regnormen føles så blød.
Den er sød.

4 Slog du dit ben
på en kampesten?
Kom - lad mig puste på skrammen.
Vi skal ha lappet dig sammen.
Du må vist hellere få
plaster på.

5 Verden er stor.
Kaldes 'Moder Jord'.
Der findes børn der må flygte,
men du har intet at frygte.
Ingen skal mishandle dig
håber jeg.

6 Græsset er højt
som et fuglefløjt.
Solen er ude af syne.
Putter sig under sin dyne.
Gaber måske - lissom du -
sover nu.

7 Barndommens land.
Nu er jeg en mand.
Tit har jeg lyst til at love
solskin og dejlige skove.
Men der er lang vej igen.
Sov, min ven.

MORGENSANG I ÅRHUNDREDETS FESTIVAL

TIRSDAG D. 7. MARTS 2017

AARHUS DOMKIRKE

HELLE HØYER VEDEL DIRIGENT

SANGKRAFT AARHUS er en selvejende institution, der gennem kvalitetsrige aktiviteter i børnehaver, skoler, kirker og kulturelle institutioner arbejder for at fremme sangen for børn og voksne i Danmark.

Sangkraft Aarhus er knyttet til to dynamiske sangmiljøer, som dagligt arbejder på at udvikle nye unge sangere: Skt. Clemens Drengekor og Aarhus Pigeekor.

Læs mere om SANGKRAFT AARHUS på www.sangkraftaarhus.dk - du er også velkommen til at kontakte os på mail@sangkraftaarhus.dk

SANGKRAFT AARHUS

Så kom den lyse morgen

Tekst: Ellen Heiberg 2004

Melodi: Michael Bojesen 2004

1 Så kom den lyse morgen
med klar og kølig sol
det varer ikke længe før den brænder
jeg ventede med længsel
for her har været koldt
og jeg har frosset lidt om mine hænder.

2 Den første forårmorgen
kan smelte sjæl og krop
og frøet der har sovet dybt i kulden
det tøvede i søvnen
og ville gerne op
men blev som løget endnu lidt i mulden.

3 Det varer ikke længe
for alt er sprunget ud
naturen er jo både smuk og herlig
den vender jo tilbage
i evighed og år
og den ved ikke selv at den er særlig.

4 Jeg tror at havet husker
at vandet har en sjæl
og floderne ved selv hvorhen de løber
og egen der jo lever
i mange hundrede år
har tanker som den ingensinde røber.

5 Lad morgenstunden vare
jeg ligger i min seng
mit vindu' det står åbent ud mod livet
hør fuglene der synger
det lyder helt som om
at de ta'r hele livet lidt for givet.

6 Jeg ber dig om at lytte
til skove sø og strand
for hellig er den kærlighed der gavner
for markerne der grønnes
og engene der gror
de ejer al den visdom som vi savner.

Jeg ved en lærkerede

Tekst: Harald Bergstedt 1921

Melodi: Carl Nielsen 1924

1 Jeg ved en lærkerede
jeg siger ikke mer;
den findes på en hede
et sted, som ingen ser.

2 I reden er der unger
og ungerne har dun.
De pipper, de har tunger,
og reden er så lun.

3 Og de to gamle lærker,
de flyver tæt omkring.
Jeg tænker nok, de mærker,
jeg gør dem ingenting.

4 Jeg lurur bag en slåen.
Dér står jeg ganske nær
Jeg rækker mig på tåen
og holder på mit vej.

5 For ræven han vil bide
og drengen samle bær.
Men ingen skal få vide,
hvor lærkereden er.

Jeg kender et land

Tekst: N.F.S. Grundtvig 1824

Melodi: Otto Mortensen 1982

1 Jeg kender et land,
hvor håret ej gråner, og tid har ej tand,
hvor solen ej brænder, og bølgen ej slår,
hvor høsten omfavner den blomstrende vår,
hvor aften og morgen går altid i dans
med middagens glans.

2 O dejlige land,
hvor glasset ej rinder med tårer som sand,
hvor intet man savner, som ønske er værd,
hvor det ikkun fattes, som smertede her!
Hvert menneske søger med længsel i bryst
din smilende kyst.

3 Forjættede land!
Du hilses i morgenens spejklare strand,
når barnet mon skue din skygge fuldskøn
og drømmer, du findes, hvor skoven er grøn,
hvor barnet kan dele med blomster og siv
sit smil og sit liv.

4 O flygtige drøm
om evigheds-øen i tidernes strøm,
om templet for glæden i tårernes dal,
om halvgudelivet i dødningsesal!
Med dig fra de fleste henfarer på stand
de levendes land.

5 O skuffende drøm!
Du skinnende boble på tidernes strøm!
Forgæves dig skjalden med mund og med pen
af glimrende skygger vil skabe igen.
Når skyggen er ligest, da hulker de små,
som stirrer derpå.

6 Fortryllende drøm
om evigheds-perlen i tidernes strøm!
Du gækker de arme, der søger omsonst,
hvad hjertet begærer, i billed og kunst,
så varigst de kalder, hvad sikkert forgår
som timer og år.

7 O kærligheds Ånd!

Lad barnlig mig kysse din strålende hånd,
som rækker fra Himlen til jorderigs muld
og rører vort øje med fingre som guld,
så blålig sig hæver bag buldrende strand
det dejlige land!

8 O himmelske navn,
som åbner for vores din hellige favn,
så Ånden, usmittet, kan røre ved støv
og levendegøre det visnede løv!
O, lad mig nedknæle så dybt i mit ler,
at Gud mig kun ser!

9 O vidunder-tro,
som slår over dybet den hvælvede bro,
der isgangen trodser i buldrende strand
fra dødningshjem til de levendes land!
Sid lavere hos mig, du højbårne gæst,
det huer dig bedst!

10 Letvingede håb!
Gudbroder, genfødt i den hellige dåb!
For rejserne mange til landet bag hav,
for tidender gode, for trøsten, du gav,
lad så mig dig takke, at glæde jeg ser,
når håb er ej mer!

11 O kærlighed selv,
du rolige kilde for kræfternes elv!
Han kalder dig Fader, som løser vort bånd,
al livskraft i sjælen er gnist af din Ånd,
dit rige er der, hvor man død byder trods,
det komme til os!

12 Vor Fader så huld!
Du gerne vil trone i templet af muld,
som Ånden opbygger i Midlerens navn,
med rygende alter i menneskefavn,
med himmellys-bolig af gnisten i løn
til dig og din Søn.

13 O kristelighed!
Du skænker vort hjerte, hvad verden ej ved,
hvad svagt vi kun skimter, mens øjet er blåt,
det lever dog i os, det føler vi godt:
Mit land, siger Livet, er Himmel og jord,
hvor kærlighed bor.